

Dyskusja polityczna: Prewencja masowej nielegalnej imigracji do Europy

Struktura rozwoju skutecznej i stabilnej polityki

-
- Visegrad Fund
-

Program bezpieczeństwa wewnętrznego koncentruje się na zwalczaniu ekstremizmu i walce z terroryzmem, zaostreniu polityki migracyjnej i bardziej skutecznej polityce integracyjnej.

Redaktor:

- Radko Hokovský, Założyciel i prezes zarządu, szef Programu bezpieczeństwa wewnętrznego, European Values Think-Tank

Współtwórcy:

- Jan Stehlík, Koordynator i analityk Programu bezpieczeństwa wewnętrznego, European Values Think-Tank
- Sylvie Burianová, Analityk programu bezpieczeństwa wewnętrznego, European Values Think-Tank
- Marek Degro, Dyrektor, Anton Tunega fundacja
- Viktor Marsai, Senior Researcher, Instytut badan migracji
- Ādám Klopfer, Researcher, Instytut badan migracji
- Aleksandra Rybinska, Instytut Warszawski

Program bezpieczeństwa wewnętrznego jest odpowiedzią na niepokojące zjawiska, takie jak rozprzestrzenianie się islamskiego ekstremizmu, masowa migracja i problemy z integracją muzułmańskiej ludności w Europie. Program bezpieczeństwa wewnętrznego koncentruje się na zwalczaniu ekstremizmu i walce z terroryzmem, zaostrzeniu polityki migracyjnej i bardziej skutecznej polityce integracyjnej.

This study has been conducted thanks to the funding of the International Visegrad Fund. The International Visegrad Fund assumes no responsibility for facts or opinions expressed in this publication or any subsequent use of the information contained therein. Sole responsibility lies on the Centre Confident Czechia and on the consortium of authors of the publication.

1. Wstęp

- Celem tego dokumentu do dyskusji o polityce jest przyczynienie się do aktualnej debaty politycznej w Unii Europejskiej dotyczącej znalezienia rozwiązań dla migracji i wdrożenia konkluzji Rady Europejskiej mającej na celu zmniejszenie przepływów migracyjnych, z którymi Europa boryka się od 2015 roku. Dokument ten powinien służyć przede wszystkim dla decydentów politycznych, doradców politycznych i urzędników państwowych w państwach członkowskich i instytucjach UE.
- Jako zwykły dokument do dyskusji na temat polityki, dokument nie ma celu przedstawienia kompletnej, szczegółowej i ostatecznej odpowiedzi lub planu dla unijnego systemu migracji i azylu. Zamiast tego zapewnia strukture dla dalszej debaty politycznej, a także zestaw opcji politycznych, które UE i państwa członkowskie mają do swojej dyspozycji. Jednocześnie niniejszy dokument nie jest dokumentem PR dotyczącym sprzedaży nowego pomysłu na politykę szerszej publiczności lub projektem deklaracji politycznej, a zatem jego język jest techniczny, a nie dyplomatyczny lub polityczny. Z tego samego powodu nie można znaleźć wartości dodanej tego artykułu w dostarczaniu nowych pomysłów politycznych i oryginalnych środków, ale raczej w oferowaniu kompleksowych ram z jasno określonym problemem politycznym, celem polityki i rozwiązaniami politycznymi. Choć artykuł koncentruje się głównie na nielegalnej imigracji z Afryki, ponieważ jest to najbardziej prawdopodobne źródło przyszłych masowych przemieszczeń do Europy, analizy i zalecenia mają zastosowanie zarówno do Bliskiego Wschodu, Azji i Europy Wschodniej.
- Niniejszy dokument wykorzystuje standardową terminologię zdefiniowaną przez międzynarodową organizację ds. migracji. Nielegalna migracja to ruch, który odbywa się poza normami regulacyjnymi krajów wysyłających, tranzytowych i przyjmujących. Nie ma jednoznacznej lub powszechnie przyjętej definicji nielegalnej migracji. Z punktu widzenia krajów docelowych jest to wejście, pobyt lub praca w kraju bez koniecznego zezwolenia lub dokumentów wymaganych na mocy przepisów imigracyjnych. Z punktu widzenia kraju wysyłającego nieprawidłowość występuje na przykład w przypadkach, gdy dana osoba przekroczy granicę międzynarodową bez ważnego paszportu lub dokumentu podróży lub nie spełnia wymogów administracyjnych dotyczących opuszczenia kraju. Z punktu widzenia państw członkowskich UE nielegalna migracja obejmuje zarówno: a) wymuszoną migrację - w tym przesiedleńców, takich jak uchodźcy i osoby ubiegające się o azyl, oraz (b) nielegalną migrację zarobkową - w tym wszelkich nielegalnych imigrantów, którzy z powodu nielegalnego wjazdu lub wygaśnięcia wizy, brak statusu prawnego w kraju tranzytowym lub przyjmującym.
- Nieregularni imigranci w danym kraju składają się zatem z czterech ogólnych kategorii:
 1. osoby ubiegające się o azyl, które otrzymają jakąś formę ochrony lub status prawny;
 2. osoby ubiegające się o azyl, których wniosek zostanie odrzucony, a zatem będą one zaliczane do kategorii nielegalnych imigrantów zarobkowych i muszą wrócić;
 3. nielegalni imigranci ekonomiczni, którzy przybyli nielegalnie do kraju, ponieważ nie ubiegali się o azyl i nie mieli legalnego pozwolenia na wjazd, a zatem są zmuszeni wrócić;
 4. oraz nielegalni imigranci ekonomiczni, którzy przybyli legalnie do kraju, ale z jakiegoś powodu stracili swój status prawny, a zatem muszą wrócić.
- Dokument przyjmuje następującą strukturę: pierwsza część definiuje problem polityczny, tj. Jaka jest sytuacja, która ma zostać zmieniona za pomocą środków politycznych, i dzieli ją na problemy pierwotne, wtórne, trzeciorzędne i uzupełniające. To rozróżnienie nie implikuje stopnia ważności, ale służy jedynie jako analityczna kategoryzacja. Druga część zawiera jasną definicję celu

politycznego, który ma zostać osiągnięty dzięki proponowanym środkom polityki. W tej części omówiono również niektóre z najważniejszych propozycji politycznych znajdujących się w programie politycznym i wyjaśniono, dlaczego są one nieodpowiednie lub nawet wprowadzają w błąd w odniesieniu do określonego celu polityki. Trzecia i ostatnia część przedstawia zestaw środków politycznych, podzielonych na cztery obszary: profilaktykę pierwotną (tj. Politykę zagraniczną i bezpieczeństwa), profilaktykę wtórną (tzn. Środki przeciwko nielegalnej migracji), prewencję trzeciorzędną (tzn. Powrót nielegalnych migrantów) i środki uzupełniające.

2. Definicja problemu politycznego

- Jedną z najczęstszych niedostatków wielu dokumentów politycznych i politycznych dotyczących nielegalnej imigracji jest to, że nie określają jasno problemu, który ma zostać rozwiązany. W rzeczywistości nie ma jednego problemu, ale raczej mnóstwo powiązanych ze sobą kwestii, które należy rozwiązywać indywidualnie, ale w skoordynowany sposób. Istnieje jednak zgoda co do tego, że główną przyczyną wzrostu nieuregulowanej imigracji jest sytuacja w regionach pochodzenia.

Definicja masowej nielegalnej imigracji

- W obecnych warunkach prawnych państwa członkowskie UE akceptują pewien poziom nieuregulowanej imigracji osób ubiegających się o azyl, w szczególności tych, dla których pierwszym bezpiecznym krajem jest państwo członkowskie UE. W tym celu obowiązują standardowe procedury kontroli granicznej i procedury ubiegania się o azyl, które są w dużej mierze zharmonizowane na poziomie UE przez kodeks graniczny Schengen i wspólny europejski system azylowy (obecnie w ramach procesu reform). Problem polityczny pojawia się jednak, gdy liczba nielegalnych imigrantów, wraz z rosnącą liczbą nielegalnych imigrantów zarobkowych, nagle i znacząco wzrasta (jak to miało miejsce w 2015 r. i została nazwana kryzysem migracyjnym lub uchodźczym). Nie ma obiektywnego sposobu ustalenia, jaka liczba nielegalnych imigrantów przekracza dopuszczalny limit dla danego państwa, ponieważ jest to wyraźnie suwerenna decyzja polityczna zależna od wielu czynników. Być może każde państwo członkowskie UE powinno określić liczbę nielegalnych imigrantów, których jest gotowa przetwarzać miesięcznie i rocznie. Taka definicja może obejmować trzy podstawowe poziomy:
 1. standardowa liczba nielegalnych imigrantów, która wymaga standardowych zdolności kontroli granicznej i procedur azylowych;
 2. ponadstandardowa liczba nielegalnych imigrantów, co wymaga zwiększenia zdolności;
 3. oraz masową liczbę nielegalnych imigrantów, której należy zapobiegać, ponieważ wymaga to zdolności kryzysowych i procedur zarządzania kryzysowego.
- Na podstawie danych Eurostatu dotyczących liczby osób ubiegających się o azyl i danych agencji Frontex dotyczących liczby nielegalnych przekroczenia granic w ciągu ostatnich 12 lat (2006-2017), możemy zaproponować następującą przykładową definicję dla UE:
 1. standardowa imigracja nieuregulowana: do 250 tys. osób w okresie 12 miesięcy;
 2. ponadstandardowa nielegalna imigracja: 250 - 500 tysięcy osób w okresie 12 miesięcy;
 3. i masowa nielegalna imigracja: ponad 500 tysięcy osób w ciągu 12 miesięcy lub 42 tysiące osób w ciągu jednego miesiąca.
- W tym kontekście możemy ustalić, że obecny problem polityczny można zdefiniować jako masowo nieuregulowaną imigrację na terytorium UE, która przekracza 500 tysięcy nielegalnych imigrantów w ciągu 12 miesięcy lub 42 tysiące osób w ciągu jednego miesiąca. Jednak ten

problem jest zarówno wynikiem, jak i przyczyną innych powiązanych ze sobą problemów, które tworzą całą masę problemów politycznych, które należy rozwiązać.

- W odniesieniu do obszaru terytorialnego, w którym objawia się problem, możemy rozróżnić między pierwotnymi, wtórnymi, trzeciorzędnymi i komplementarnymi problemami polityki masowej nielegalnej imigracji. To rozróżnienie nie implikuje stopnia ważności, ale służy jedynie jako analityczna kategoryzacja. Można ogólnie argumentować, że niepowodzenie w zapobieganiu pierwotnemu problemowi prowadzi do problemu wtórnego, a niepowodzenie w zapobieganiu problemowi wtórnemu prowadzi do problemu trzeciorzędnego.
1. **Podstawowy problem** jest główną przyczyną wzrostu nielegalnej imigracji do Europy, która jest coraz większą liczbą osób potrzebujących ochrony, oraz (b) osób poszukujących lepszej sytuacji gospodarczej w szerokim sąsiedztwie europejskim, zwłaszcza w Afryce i na Bliskim Wschodzie; Wschód. Dlatego też głównym problemem, który należy rozwiązać, jest pogorszenie warunków bezpieczeństwa, politycznych, społecznych, gospodarczych i środowiskowych w krajach pochodzenia i tranzytu.
 2. **Wtórny problem** jest rosnąca liczba nielegalnych migrantów próbujących dostać się na terytorium UE. Obejmuje to spektrum wydarzeń związanych z nielegalnymi próbami przekraczania zewnętrznej granicy UE, w tym tragediami humanitarnymi, śmiercią na morzu i działalnością przestępczą, takimi jak przemyt migrantów, handel ludźmi i inne zagrożenia bezpieczeństwa.
 3. **Trzecim problemem** jest rosnąca liczba nielegalnych imigrantów na terytorium UE. Imigranci ci najczęściej mają status osób ubiegających się o azyl, ponieważ najczęściej ubiegają się o azyl po przyjeździe, ale po zakończeniu procedury ubiegania się o azyl ich status zostaje zmieniony na uchodźcę lub inny status z legalnym zezwoleniem na pobyt lub nielegalnym imigrantem, który musi odejść z terytorium UE. Ta druga kategoria obejmuje również nielegalnych rezydentów, którzy pierwotnie przybyli legalnie, ale z jakiegokolwiek powodu utracili swój status prawny. Trzeci problem wiąże się z różnymi konsekwencjami, w tym wtórnymi ruchami, sporami między państwami członkowskimi UE, napięciami w krajowych systemach socjalnych i bezpieczeństwa oraz zdolnością do integracji, a także radykalizacją debaty publicznej i politycznej.
 4. **Uzupełniające problemy lub ograniczenia** obejmują spektrum zagadnień, które nie są bezpośrednio związane ze wzrostem nielegalnej imigracji, ale dodatkowo komplikują definicję i wdrażanie skutecznych i trwałych rozwiązań dla rzeczywistych problemów politycznych. Te uzupełniające się problemy obejmują głównie projekt instytucjonalny UE, ograniczenia normatywne i sprzeczne interesy.
 - a) Aspekty obecnego unijnego projektu prawnego i instytucjonalnego, które sprawiają, że odpowiedź na nielegalną imigrację jest bardziej skomplikowana. Ograniczenie to jest zakorzenione w istnieniu wspólnego obszaru swobodnego przemieszczania się, ale nie odpowiadającemu mu wspólnemu organowi egzekwowania prawa imigracyjnego upoważnionemu do działania w tym obszarze niezależnie od poszczególnych państw członkowskich. Ma to jedynie opisać obecną sytuację, a nie wymagać zasadniczej zmiany tego projektu, ponieważ jest to nie do przyjęcia politycznie.
 - b) Ograniczenia normatywne to normy dyskursywne, polityczne i prawne, które uniemożliwiają lub utrudniają otwartą i pragmatyczną debatę polityczną na temat nielegalnej imigracji. Najbardziej widocznym przejawem tego ograniczenia jest rozbieżność między oficjalną debatą polityczną na temat nieuregulowanej imigracji, z naciskiem na ochronę praw migrantów i poszanowanie suwerenności i interesów krajów trzecich z jednej strony, a z drugiej strony nieoficjalną praktykę niektórych państw. Państwa członkowskie obejmujące tajną dyplomację i tajne porozumienia polityczne i finansowe z autorytarnymi przywódcami. Ponownie, jest to jedynie opisowa obserwacja, a nie osąd normatywny.

- c) Sprzeczne interesy głównych podmiotów i zainteresowanych stron zaangażowanych w zapobieganie nielegalnej imigracji obejmują (kategorie nie wykluczają się wzajemnie):
- i. -główne siły polityczne w UE priorytetowo traktują prawa migrantów, opowiadając za szeroką interpretacją prawa dotyczącego uchodźców i rozszerzeniem możliwości przyjmowania uchodźców
 - ii. -główne siły polityczne w UE priorytetowo traktują bezpieczeństwo obywateli, opowiadając się za wąską interpretacją prawa dotyczącego uchodźców i rozszerzeniem środków ograniczających
 - iii. -radykalne siły polityczne wewnątrz UE sprzeciwiające się wszelkim ograniczeniom nielegalnej imigracji i opowiadające się za polityką całkowicie otwartą
 - iv. -radykalne siły polityczne wewnątrz UE sprzeciwiające się wszelkiej imigracji, opowiadające za polityką całkowicie zamkniętych drzwi i zawieszeniem istniejącego prawa uchodźczego
 - v. -siły polityczne w UE preferujące rozwiązania i środki polityczne na poziomie UE
 - vi. -siły polityczne w UE preferujące rozwiązania polityczne i środki na poziomie krajowym
 - vii. -kraje trzeciego świata, które korzystają z przekazów pieniężnych zarówno legalnych, jak i nielegalnych migrantów ekonomicznych
 - viii. -państwa trzeciego świata, które nie chcą się obciążać, zatrzymując nielegalnych imigrantów na ich terytorium
 - ix. -międzynarodowe podmioty rządowe i pozarządowe opowiadające się za prawami imigrantów

3. Definicja celu polityki

Zanim możliwe będzie zaproponowanie skutecznych i zrównoważonych rozwiązań i środków politycznych, powinna istnieć bardzo jasna definicja celu polityki, tj. Opis sytuacji, w której zapobiega się wspomnianym wyżej problemom politycznym. Ponieważ sformułowaliśmy zestaw powiązanych ze sobą problemów dotyczących polityki, można zdefiniować następujące odpowiednie cele polityki:

1. **Głównym celem polityki** jest zapobieganie dalszemu pogarszaniu się warunków bezpieczeństwa, politycznych, społecznych, gospodarczych i środowiskowych w krajach pochodzenia i tranzycie nielegalnych migrantów, a tym samym osiągnięcie zmniejszenia poziomu nielegalnej migracji do Europy, w tym zarówno imigrantów przymusowych, jak i nielegalnych. nielegalni imigranci zarobkowi. Jednym słowem głównym celem polityki jest zmniejszenie potencjalnego nieregularnego przepływu migrantów do Europy, tj. Liczby osób, które rozważają migrację do Europy z przyczyn humanitarnych lub ekonomicznych w sposób nieregularny.
2. **Celem polityki wtórnej** jest zmniejszenie liczby nielegalnych migrantów próbujących nielegalnie wejść na terytorium UE przez morze, ziemię lub granicę powietrzną, a tym samym zapobiec tragediom humanitarnym, działalności przestępczej i zagrożeniom bezpieczeństwa związanym z nielegalnym przekraczaniem granic. Innymi słowy, celem polityki drugorzędnej jest ograniczenie prób nielegalnego przepływu przez granice UE. Zgodnie z wyżej proponowanymi poziomami nielegalnej imigracji do UE, ten cel polityczny oznacza unikanie osiągania poziomu masowej nielegalnej imigracji, tj. Ponad 500 tysięcy migrantów w ciągu 12 miesięcy lub 42 tysiące w ciągu jednego miesiąca. Oznacza to zapobieganie nagłemu masowemu napływowi przekraczającemu standardowe poziomy.

3. **Trzecim celem polityki** jest zwiększenie możliwości zwrotu nielegalnych imigrantów przebywających na terytorium UE, a tym samym zmniejszenie liczby nielegalnych imigrantów w UE. Do tych nieautoryzowanych mieszkańców należą migranci, którzy przybyli nielegalnie, osoby ubiegające się o azyl, których wniosek został odrzucony, oraz imigranci, którzy przybyli legalnie, ale z jakiegoś powodu utracili swój status prawny.
- Jeśli chodzi o komplementarne problemy lub ograniczenia, rozwiązanie to nie jest bezpośrednim celem polityki w tym dokumencie. Należy jednak uwzględnić komplementarne problemy przy formułowaniu faktycznych rozwiązań i środków w odniesieniu do problemów pierwotnych, wtórnych i trzeciorzędnych.

4. Polityczne narzędzia

- Środki polityczne to działania polityczne, które eliminują problemy polityczne i prowadzą do celu politycznego. W niniejszym dokumencie zdefiniowaliśmy trzy poziomy problemów politycznych z odpowiadającymi celami polityki. W poniższej sekcji przedstawiono zestaw środków politycznych, które, jeśli zostaną wdrożone, doprowadziłyby do pożądanego rezultatu. Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że odpowiednie działania mają być realizowane przez różne podmioty i instytucje, w tym rządy krajowe oraz instytucje i agencje UE. W zestawie narzędzi przedstawionym poniżej wymieniamy zarówno działania już wdrożone przez UE i jej państwa członkowskie, jak i te inicjatywy, które są do tej pory omawiane. Wartością dodaną proponowanego zestawu narzędzi jest zapewnienie przeglądu dla decydentów politycznych, doradców politycznych i urzędników państwowych. W dalszej części omówiono najważniejsze istniejące środki polityki przeciwko nielegalnej imigracji.

Zalecany zestaw narzędzi politycznych do zapobiegania nielegalnej imigracji

1. Podstawowa prewencja: Polityka zagraniczna i polityka bezpieczeństwa

- Pierwszy zestaw środków i polityk ma na celu rozwiązanie głównego problemu politycznego, który definiuje się jako rosnącą liczbę (a) osób potrzebujących ochrony oraz (b) osób poszukujących lepszej sytuacji gospodarczej w szerokim sąsiedztwie europejskim, szczególnie w Afryka i Bliski Wschód. Pogarszające się warunki bezpieczeństwa, polityczne, społeczne, gospodarcze i środowiskowe w krajach pochodzenia i tranzytu stanowią główne przyczyny nielegalnej imigracji, z którymi należy się uporać. Większość proponowanych środków już istnieje, ale musi być lepiej skoordynowana z wyraźnym celem zmniejszenia liczby nielegalnych migrantów opuszczających dane kraje lub regiony. Logika prewencji pierwotnej opiera się na założeniu, że bardziej efektywne i mniej kosztowne jest interweniowanie wcześniej i bezpośrednio w regionie, niż reagowanie na konsekwencje kryzysów. Następujące polityki i środki objęte są prewencją pierwotną:
 - a) **Partnerstwo gospodarcze, pomoc na rzecz handlu i rozwoju.** Te polityki, ich cele, odpowiednie instrumenty i wdrażanie należy poddać ponownej ocenie w świetle zapobiegania nielegalnej migracji. Ewentualne pozytywne i negatywne zachęty w stosunku do każdego kraju muszą zostać zidentyfikowane i wykorzystane w celu ulepszenia istniejących umów i utworzenia nowych. Ogólnie rzecz biorąc, UE i jej państwa członkowskie muszą być bardziej aktywne i zaangażowane w Afryce, aby inne podmioty, takie jak Chiny, nie czerpały wszystkich korzyści, podczas gdy UE angażuje się w łagodzenie wszystkich trudności.

- b) **Pomoc humanitarna i interwencje.** Pomoc humanitarna dla osób dotkniętych katastrofami spowodowanymi przez człowieka i klęskami żywiołowymi ze szczególnym uwzględnieniem ofiar najbardziej podatnych na zagrożenia ma własną wartość. Obecne programy UE i jej państw członkowskich powinny zostać ponownie przeanalizowane, aby lepiej przyczynić się do zapobiegania masowej nielegalnej migracji.
- c) **Zapobieganie konfliktom, budowanie pokoju i mediacja.** Państwa członkowskie UE i Europejska Służba Działań Zewnętrznych, we współpracy z ONZ i NATO, powinny być bardziej aktywne, zwłaszcza w sytuacjach, które mogą powodować masową nielegalną migrację do Europy.
- d) **Bezpieczne strefy.** Idealnie wyznaczone przez porozumienie stron konfliktu zbrojnego, strefy bezpieczeństwa są określane jako obszary, w których siły wojskowe nie rozmieszczają ani nie przeprowadzają ataków i często zawierają strefy zakazu lotów. Ogólnie rzecz biorąc, większość osób dotkniętych konfliktami zbrojnymi lub kryzysami humanitarnymi nie jest uchodźcami, ale wewnątrzprzesiedlonymi ludźmi w ich własnym kraju. W wielu przypadkach bezpieczne strefy mogą być jedynym narzędziem gwarantującym bezpieczeństwo osobom, które nie mogą opuścić strefy konfliktu. Konieczne jest zapewnienie ochrony przesiedleńcom wewnętrznym i zapewnienie im dostępu do pomocy humanitarnej. Niemożność ustanowienia bezpiecznych stref dla ponad 6 milionów osób w Syrii jest porażką społeczności międzynarodowej. Należy stworzyć bezpieczne strefy w niestabilnych regionach, aby zapewnić natychmiastową pomoc i zapobiec narażeniu osób znajdujących się w trudnej sytuacji na niebezpieczną podróż poza granicę. Tworzenie bezpiecznych stref musi być wspierane przez współpracę kluczowych podmiotów. Po pierwsze, musi istnieć wola danego państwa i zgoda stron konfliktu. Po drugie element humanitarny musi zostać zapewniony pod kierownictwem UNHCR. Po trzecie, chociaż strefy bezpieczeństwa są z zasady zdemilitaryzowane, musi istnieć międzynarodowa siła chroniąca bezpieczną strefę. Trudne jest jednak tworzenie i utrzymywanie bezpiecznych stref i pamiętając o błędach popełnionych przez społeczność międzynarodową w ich utrzymaniu, pozostają one niezbędnym narzędziem ochrony ludzi i zapobiegania masowej nielegalnej migracji.
- e) **Ośrodki dla uchodźców.** Jeśli w niestabilnych regionach nie można stworzyć bezpiecznych stref, ważne jest budowanie ośrodków dla uchodźców we współpracy z UNHCR w sąsiednich państwach. Każde państwo powinno mieć plan zarządzania kryzysem uchodźczym i reagować tak szybko, jak to możliwe, jeśli to konieczne. Ośrodki dla uchodźców nigdy nie są preferowanym rozwiązaniem. Są one jednak kluczowym elementem ochrony ludzi w biegu i konieczne jest, aby państwa posiadały podstawową infrastrukturę zapewniającą ich funkcjonowanie. UE musi logistycznie i finansowo wspierać tworzenie ośrodków dla uchodźców w bezpiecznych krajach położonych najbliżej regionu zdestabilizowanego, aby zapewnić uchodźcom ochronę jak najbliżej ich domu, mając na względzie ich możliwy powrót i ponowną integrację w najbliższej przyszłości. Półtrwałość ośrodków dla uchodźców znacząco wpływa na ich zarządzanie. Należy ustanowić ośrodki dla uchodźców, przewidujące potencjalny zrównoważony rozwój, zapewniający ich rozwój gospodarczy i społeczny, a nawet integrację z lokalnymi społecznościami i gospodarką, oferując jednocześnie rozwiązania w zakresie powrotów.

2. Wtórna prewencja: Konwencja przeciwko nieregularnej migracji

- Drugi zestaw środków i zasad ma na celu rozwiązanie problemu drugorzędno, który definiuje się jako rosnącą liczbę nielegalnych migrantów próbujących dostać się na terytorium UE. Należy zapobiec całemu spektrum niepożądanych zdarzeń związanych z nielegalnymi próbami przekroczenia zewnętrznej granicy UE, w tym tragedii humanitarnych, śmierci na morzu, działalności przestępczej, takiej jak przemyt migrantów lub handel ludźmi i inne zagrożenia bezpieczeństwa. Głównym wyzwaniem w tym drugim obszarze zapobiegania jest fakt, że większość działań politycznych musi być realizowana w ścisłej współpracy z państwami trzecimi. Taka współpraca musi opierać się na konkretnych umowach i umowach. Sama UE nie zawsze jest najlepszym partnerem dla takich transakcji, aw wielu przypadkach będą one podpisywane przez rządy poszczególnych państw członkowskich. Ponadto państwa trzecie zazwyczaj nie są skłonne do współpracy w zakresie zatrzymywania nielegalnych migrantów na ich terytorium. Dlatego też państwa członkowskie UE muszą stosować szereg pozytywnych i negatywnych zachęt, aby przekonać kraje partnerskie do współpracy. Kompaktowe generalnie obejmowałyby:
 - a) **Ochrona granic w krajach trzeciego świata.** Państwa członkowskie UE i misje UE muszą zwiększyć bezpośrednią pomoc dla krajów trzecich w zakresie ustanawiania i ulepszania ich systemów ochrony granic. Jest to szczególnie dotkliwe w krajach bezpośrednio graniczących z UE. Zaawansowane kontrole graniczne powinny być w stanie zapobiec nieregularnemu przekraczaniu granic danego kraju trzeciego. Ponadto państwa trzecie powinny nie tylko koncentrować się na zapobieganiu nieuprawnionemu wejściu nielegalnych imigrantów, ale także powinny przeprowadzać kontrole wyjazdu w celu zatrzymania nielegalnych migrantów i przygotowania ich do powrotu.
 - b) **Przeciwdziałanie przemytu migrantów.** Dobrze skoordynowane działania przeciwko sieci przemytników przestępczych są zasadniczą częścią współpracy z krajami trzecimi. Obejmuje to środki służące stworzeniu alternatywnych modeli gospodarczych w regionach zależnych od zysków z przemytu migrantów.
 - c) **Kampanie odstraszające.** Wielu nielegalnych migrantów próbuje dotrzeć do UE pod fałszywym sposobem postrzegania łatwiejszego życia. Kiedyś na terytorium UE są rozczarowani rzeczywistością. UE i jej państwa członkowskie muszą prowadzić kampanie informacyjne i informacyjne, aby lepiej informować potencjalnych nielegalnych migrantów o realiach migracji do Europy, w ścisłej współpracy z państwami trzecimi. Ogólnym celem kampanii jest dostarczenie potencjalnym migrantom obiektywnych informacji, aby pomóc im podjąć decyzję o migracji do UE legalnie i chronić ich przed fałszywymi narracjami oferowanymi przez sieci przemytnicze. Jednocześnie UE musi wysłać jasny sygnał, że gdy ktoś zdecyduje się nielegalnie wyemigrować do UE, zostanie zatrzymany i odesłany.
 - d) **Centra dla nielegalnych imigrantów.** Kraje trzecie będą musiały być w stanie odróżnić wymuszonych migrantów uprawnionych do ochrony oraz nielegalnych migrantów ekonomicznych poddawanych aresztowaniom i deportacjom. UE musi współpracować ze swoimi partnerami przy budowie centrów dla nielegalnych imigrantów zatrzymanych na ich terytorium, przy pomocy UE i pomocy finansowej. Wykryte nielegalne migranci zostaną zarejestrowane w tych ośrodkach, a następnie powrócą do kraju pochodzenia lub tranzytu. Centra powinny być budowane głównie wzdłuż głównych szlaków migracyjnych, na przykład w Libii. Stworzenie tych centrów zakłada i wspiera efektywną współpracę między krajami afrykańskimi oraz między UE a jej afrykańskimi partnerami. Wysoki priorytet należy nadać zapewnieniu godnych standardów ochrony praw człowieka.
 - e) **Operacje wyszukiwania i ratowania.** W pierwszym rzędzie UE i jej państwa członkowskie muszą dopilnować, aby nielegalni migranci nie wchodzili na pokład łodzi niezdatnych do żeglugi lub jakichkolwiek innych statków na Morzu Śródziemnym. Straż graniczna i przybrzeżna

partnerskich państw trzecich powinna odgrywać rolę w zapobieganiu takiemu scenariuszowi. Jeżeli to się nie powiedzie, operacje poszukiwawczo-ratownicze powinny być przeprowadzane bezpośrednio przez straże przybrzeżne państw trzecich, aby ratować życie jak najbliżej wybrzeża, potencjalnie za pomocą finansowego i technicznego wsparcia ze strony UE i jej państw członkowskich. Kraje partnerskie będą również prowadzić centra poszukiwawczo-ratownicze, w których zidentyfikowano by nielegalnych migrantów i podzielono je na osoby kwalifikujące się do ochrony oraz osoby podlegające zatrzymaniu i deportacji.

3. Prewencja trzeciorzędna: zwrot nielegalnych imigrantów

Trzeci zestaw środków i polityk ma na celu rozwiązanie problemu szkolnictwa wyższego, który definiowany jest jako rosnąca liczba nielegalnych imigrantów na terytorium UE. Niezdolność państw członkowskich UE do usuwania nielegalnych migrantów z jej terytorium prowadzi do różnych negatywnych konsekwencji, w tym zagrożenia bezpieczeństwa i radykalizacji publicznej debaty politycznej.

- a) **Umowy o readmisji.** Jak wspomniano powyżej, kluczowym czynnikiem powodzenia nielegalnych imigrantów są funkcjonalne umowy o readmisji z państwami trzecimi. Aby je wynegocjować i wprowadzić w życie, UE i jej państwa członkowskie muszą stosować umiejętną i trudną dyplomację w zakresie powrotów, wykorzystując zarówno pozytywne, jak i negatywne zachęty wobec krajów trzecich.
- b) **Operacje powrotu.** Drugim kluczowym czynnikiem powodzenia zwrotu nielegalnych imigrantów jest gotowość i zdolność rządów państw członkowskich UE oraz organów ścigania do przygotowania osób powracających do transferu powrotnego. Może to obejmować zatrzymania i deportacje.
- c) **Centra zwrotów.** Jak wyjaśniono powyżej, znaczna liczba nielegalnych migrantów nie zostanie odesłanych do kraju pochodzenia lub tranzytu, ponieważ twierdzą oni, że w ich przypadku bezpieczeństwa lub zasada non-refoulement ma zastosowanie. W tych przypadkach UE i jej państwa członkowskie muszą wynegocjować utworzenie tak zwanych ośrodków powrotu jako przystanków w państwach trzecich dla osób powracających, które nie mogą zostać natychmiastowo odesłane do kraju pochodzenia lub tranzytu. Dostępność tych ośrodków zapewniłaby, że nielegalni imigranci podlegający powrotowi mogliby pozostać na terytorium UE. Z kolei istnienie Ośrodków Powrotów uniemożliwiłoby pozostanie w UE nielegalnie, a tym samym wysłanie silnego sygnału, aby zniechęcić dużą część potencjalnych nielegalnych imigrantów do prób nielegalnego przybycia do UE. Wysoki priorytet należy nadać zapewnieniu godnych standardów ochrony praw człowieka w ośrodkach powrotu.

4. Środki uzupełniające

- W przeciwieństwie do wyżej wymienionych obszarów zapobiegania, środki uzupełniające nie mają charakteru prewencyjnego i nie dotyczą komplementarnych problemów lub ograniczeń wprowadzonych powyżej. Są raczej działaniami politycznymi, które uzupełniają restrykcyjną politykę przeciwko nielegalnej imigracji. Jako takie obejmują programy przesiedleń dla "zaproszonych uchodźców" z obozów i ośrodków dla uchodźców w krajach trzecich, programy legalnej migracji zarobkowej oraz programy integracyjne dla osób powracających.

Centrum SEBEVĚDOMÉ ČESKO z.ú.

Na baště sv. Jiří 260/11, CZ-160 00 Praha 6 – Hradčany

www.sebevedome-cesko.cz